

trudapolno delo, izčistivši obe vznemirjeni deželi vnanjih in notranjih sovražnikov. V spomin so dobili tudi vojne svetinje, a naših znancev z Velike Police ni od nikoder. Vsakdo mora sklepati, da sta še živa in zdrava, že iz tega, ker ju čaka doma vojaško odlikovanje. Možinov Valentin je

zaslužil zlato, Lovro pa bronasto svetinjo. Izkušeni stari možje in dosluženi vojaki so trdili, da je zlata svetinja Valentinova znamenje odlikovanja v boju; mlajši vojaki najnovejše dōbe so pa pravili, da bo dobival Valentin na mesec celo nekaj denarja, ker bo nosil zlato svetinjo, a

Madonna della sedia. (Naslikal Rafael.)

tega jim starejši niso dali veljati, in drugi možje, katerim je velikodušno prizanesla vojaška suknja, niso vedeli, kaj je resnica ter so verjeli tem in onim. Želeli so domov Valentina, saj on mora vedeti, kaj je pravo: želeli so ga domov njegovi dragi domači, želel ga je oče Lenček in njegova družina, ne izvzemši Ivanko. Toda Valentina ni

bilo, dasi so mu vrstniki zavidali srečo. Nekateremu človeku je sreča res prava sestra, Valentinu je vojska prinesla svetinjo, Ivanko in Lenčkovo imovino, a drugim zgolj nesrečo.

O Lenčkovem je malokdo vprašal, ali se vrne, zakaj vse je kazalo, da se mu pot kmalu popolnoma zaraste v domovino. Najbolj so se